

„Добре, вържи ме сега съ вжето“, казалъ войникътъ.

„Ето вжето“, рекла врачката, „ето ти и моята престилка на сини квадратчета“.

И войникътъ се покатерилъ на дървото, слъзълъ презъ дупката и се озовалъ въ високия тремъ, дего горѣли много лампи.

Отворилъ тогава първата врата. Бре! Тамъ стояло кучето съ очи като чаши за чай и го гледало страшно.

„Ти си послушно!“ — казалъ войникътъ, сложилъ кучето върху престилката на врачката и взелъ толкова грошове, колкото могли да побератъ джебоветъ му, затворилъ пакъ сандъка, сложилъ кучето отгоре и отишълъ въ втората стая. Дяволъ да го вземе, тамъ стоело кучето съ очи като воденични камъни!

„Не ме гледай тъй грозно“, — казалъ войникътъ, „че може да те заболятъ очитъ“. И сложилъ кучето върху престилката на врачката; но, като видѣлъ много сребърни пари, хвърлилъ всичкитъ си грошове и напълнилъ джебоветъ и раницата си съ блъскаво сребро. Тогава отишълъ въ третата стая. Не, тамъ вече било ужасно! Очитъ на кучето били голѣми като кржглата кула, и тѣ се въртѣли като колела на главата му.

„Добъръ вечеръ!“ — казалъ войникътъ и му отдалъ честь, тъй като той никога не билъ виждалъ такова куче. Но, като го поизгледалъ малко, помислилъ си: „стига толкова“, сложилъ кучето върху престилката и отворилъ сандъка. Боже Господи! Колко много злато имало тамъ! Съ него той би могълъ да купи цѣла София, съ всичкитъ бонбони, съ всичкитъ кукли и всичкитъ коне и автомобили въ цѣлия свѣтъ. То било цѣло съкровище! Тогава войникътъ хвърлилъ всичкото сребро, съ което билъ напълнилъ джебоветъ и раницата си, и натъпкалъ всичко — джебове, раница, фуражка и чизми — така, че едва можелъ да ходи. Сега той вече ималъ пари! Кучето сложилъ пакъ върху сандъка, затворилъ вратата и извикалъ презъ дървото:

„Ей, стара врачко, издърпай ме пакъ горе!“

„Взе ли запалката?“ попитала врачката.

„Истина“, рекълъ войникътъ, „азъ и забравихъ за нея“. Влѣзълъ тогава, взелъ запалката и врачката го измъкнала изъ дървото. Войникътъ застаналъ на пжтя. И джебове, и чизми, и раница, и фуражка, всичко било пълно съ злато.

„Какво ще правишъ съ запалката?“ — попиталъ войникътъ.

„То не е твоя работа!“ — казала врачката.

„Ти си взе паритъ, а сега дай ми запалката“.

„Глупава врачко!“ — кресналъ войникътъ.

„Ще ли ми кажешъ веднага, защо ти е тая

запалка, или сега ще извадя сабята да ти отрѣжа главата“.

„Не!“ казала врачката.

Тогава войникътъ измъкналъ сабята си и отсѣкълъ главата. Врачката паднала, а войникътъ вързалъ паритъ въ престилката и метналъ вързопа на грѣбъ, скрилъ запалката въ джеба си и се запжтилъ право къмъ близкия градъ.

Градътъ билъ много хубавъ и войникътъ се отбилъ въ най-добрия хотелъ, поискалъ най-хубавата стая и най-добритъ ястия. Нали сега той билъ богатъ и ималъ безбройно много пари!

Наистина, на слугата, който трѣбвало да лъсне чизмитъ, се струвало, че тия смѣшни чизми сж много стари за такъвъ богаташъ. Но войникътъ още не билъ успѣлъ да си купи нови. На следния день той вече ималъ нови чизми и дрехи и изглеждалъ като нѣкой знатенъ господинъ, а въ хотела му разказвали за разнитъ забележителности на града, за царя и за хубавата княгиня, неговата дъщеря.

„Кжде би могълъ да я види човѣкъ?“ — попиталъ войникътъ.

„Нея никжде не може да види човѣкъ“, отговорили всички изведнѣжъ. „Тя живѣе въ единъ голѣмъ меденъ замъкъ съ много кули и високи зидове. Само царътъ може да влиза при нея, защото и е предсказано, че ще се омжжи за простъ войникъ, а царътъ не желае това“.

„Ще ми се веднажъ да видя княгинята“, — помислилъ си войникътъ, но му се не вървало да му позволятъ.

Въ това време той весело и радостно живѣлъ, възѣлъ се изъ дворцовата градина и раздавалъ много пари на беднитъ. Нали той знаелъ отъ по-рано, какъ е на човѣка, когато въ джеба му нѣма нито петаче! Сега той билъ богатъ, ималъ хубави дрехи и много приятели, които всѣки день му казвали, че е сжщински благородникъ, и войникътъ съ радостъ слушалъ това. Но тъй като всѣки день прѣскалъ много пари, а не печелѣлъ нищо, най-последно му останали само два гроша; той трѣбвало да напусне хубавата стая, кждето живѣлъ дотогава, и да се премѣсти въ една таванска стаичка; трѣбвало самъ да си лъска чизмитъ, самъ да се кърпи и никой отъ приятелитъ не идвалъ при него, защото имало много стълби да се изкачватъ.

Една вечеръ било много тъмно, а той нѣмалъ пари за свѣщъ. Тогава му дошло на умъ, че въ запалката, която взелъ отъ кухото дърво, има малка угарка. Извадилъ тогава запалката, но щомъ щракналъ, вратата съ трѣсъкъ се отворила и кучето съ очи като